

VENDELIN

Informativni bilten Vicepostulature
God. XXXI. • Br. 31. • Ožujak 2022. • ISSN 2623-8802



**Božja ljubav rješava sve
upitnike života**

Sadržaj

- 3 Riječ urednika
- 4 Upoznajmo časnog slugu Božjega Vendelina Vošnjaka
- 6 Enciklika pape Franje "Svi smo braća"
- 8 Ljudi su međusobno braća jer je Krist brat svih ljudi
- 10 Pogled na bolest u vrijeme pandemije koronavirusa
- 12 Ozeblina o. Vendelina kao najava teških bolesti
- 14 O. Vendelin prebolio trbušni tifus
- 16 Posljednje godine života o. Vendelina
- 18 Franjevački pogled na bolest

VENDELIN U PRIČI

- 20 Bolest je zasjenila susret

VIJESTI

- 22 Spomendan slugu Božjeg Vendelina 2021. godine
- 24 Obnova crkve svetog Franje nakon potresa
- 26 Iso Kršnjavi i franjevci

MOLITVE PO ZAGOVORU O. VENDELINA

- 28 Molitva u bolesti
- 28 Molitva u vrijeme pandemije
- 29 Molitva za zdravstvene djelatnike



Fra Rajko Gelemanović

Potres, koji je 20. ožujka 2020. godine pogodio Zagreb, teško je ošteti crkvu i samostan svetoga Franje na Kaptołu. Zbog toga je crkva zatvorena, a franjevci su napustili samostan te su se raselili po drugim mjestima. I grob slugu Božjega Vendelina nedostupan je štovateljima.

U ovom broju glasila „Vendelin“ predstavili smo novu encikliku pape Franje „Fratelli tutti“. Posvetio je veliku pozornost bratskoj ljubavi i bratstvu među ljudima. Upozorio je na pojave koje danas pogađaju čovječanstvo, a osvrnuo se i na pandemiju koronavirusa / bolesti COVID-19.

Bolest je kroz povijest stalna pojava, zarazna i nezarazna. Našu pozornost obratili smo na bolesti koje je proživio fra Vendelin. Može nam biti uzor u podnošenju bolesti, napose u sadašnjoj pandemiji.

Vratili smo rubriku „Vendelin u priči“ u kojoj smo na pripovjedački način prikazali početke zarazne bolesti trbušnog tifusa.

Crkva nas potiče da se utječemo zagovoru Božjih miljenika, pa smo sastavili molitve koje možemo moliti u vrijeme ove pandemije ili neke druge bolesti.

Osvrnuli smo se i na početke obnove crkve svetog Franje i groba Sluge Božjega.

Upoznajmo časnog slugu Božjega Vendelina Vošnjaka

Kršćani o kojima se pronio glas svetosti uvijek su privlačili Božji narod. Tako i naš fra Vendelin Vošnjak. Prisjetimo se njegova života i djelovanja.

Fra Vendelin, krsnim imenom Mihael, rodio se u slovenskom mjestu Konovo, župa Velenje, 13. rujna 1861. godine. Iako je rođen u Sloveniji, imao je hrvatske korijene, jer su njegovi preci bili Hrvati koji su se bili doselili iz Bosne. Stupio je u franjevački red 1878. godine te je u samostanu u Zagrebu započeo novicijat i tada je dobio ime – fra Vendelin. Školovao se u Pečuhu, Grazu i Innsbrucku. Za svećenika je zaređen 1884. godine. Završivši studij, djeluje kao profesor i odgojitelj mladih franjevac. Kao svećenik revno ispovijeda i propovijeda pa ga je narod cijenio.

Bio je predan duhu svetoga Franje te zauzet u obnovi svoga reda. Generalna

uprava imenovala ga je povjerenikom za obnovu franjevačkog načina života u sjevernohrvatskim i južnomađarskim krajevima. Postaje provincijalom te predlaže novu raspodjelu provincija po nacionalnom ključu. Postao je prvim provincijalom Hrvatske franjevačke provincije svetih Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu.

U novoj franjevačkoj zajednici nastavlja s duhovnom obnovom te zauzeto radi oko promicanja novih duhovnih zvanja. Obavljao je u franjevačkom redu odgovorne službe. Posljednje godine provodi na Trsatu gdje je vršio službu gvardijana i čuvara Trsatskog svetišta. Teško je obolio te je premi-

nuo 18. ožujka 1933. godine. Grob mu se nalazi u crkvi svetog Franje u Zagrebu. Živio je i umro na glasu svetosti.

Fra Vendelin Vošnjak bio je čovjek molitve i pobožnosti, obnovitelj franjevačkog života, zauzeti vršitelj redovničkih i svećeničkih dužnosti. Bio je izgrađena osoba koja se odlikovala bogatim duhovnim životom te iznimno zauzet za slavu Božju i spasenje ljudi. Postupak za njegovo proglašenje

blaženim uspješno je proveden u Zagrebu i Rimu te je Crkva, Dekretom o krepostima, 18. prosinca 2000. godine potvrdila da je ostvario svet život. Još je potrebno čudesno uslišanje pa da bude proglašen blaženim. Preporučujemo pobožnom puku da se molitvom utječe njegovom zagovoru. Uslišanja je potrebno poslati na adresu: Vicepostulatura časnog slugu Božjeg Vendelina, Kaptol 9, 10000 Zagreb.



Svi smo braća

Enciklika pape Franje o bratstvu i socijalnom prijateljstvu

Papa Franjo objavio je novu encikliku pod naslovom „Fratelli tutti – Svi smo braća“. Ova enciklika, nadahnuta svetim Franjom, objavljena je u Asizu 3. listopada 2020. godine, a vrlo su je dobro prihvatili katolici, kao i svi ljudi dobre volje. Prevedena je na više jezika, pa i na hrvatski.

U uvodnom dijelu Papa preuzima poticaje svetoga Franje o bratskoj ljubavi i o bratstvu. Svetac poziva svoju franjevačku braću i sestre da gledaju Gospodina Isusa koji se o ljudima skrbi kao dobar pastir. Kristovu ljubav trebamo usvojiti pa ljubiti svoju duhovnu braću i sestre. Za svetog Franju svaki je čovjek brat jer im je Bog Otac nebeski. Iz svog franjevačkog bratstva on odlazi u svijet, posjećuje i sultana te pred njim svjedoči svoju kršćansku vjeru. Poticao je i slao svoju braću u misije da svjedoče i naviješta-

ju evanđelje. Sveti Franjo je na osobit način gledao ostala stvorenja: za njega su braća i sestre Sunce, Mjesec, zvijezde, Zemlja, zrak, voda... I papa Franjo u naše vrijeme želi oživjeti svijest o sveopćem bratstvu stvorova.

Takav pogled svetoga Franje danas je izbljedio: danas se svijet i stvorenja ne gledaju iz odnosa s Bogom, nego onako kakvi jesu po prirodi. Zato Papa upozorava naš svijet koji se zatvara u sebe te ne uzdiže pogled na duhovnu razinu. On navodi brojne pojave koje zasjenjuju bratstvo među ljudima: društvenost se promatra iz interesa, a umjesto ljubavi sve se više javlja sebi ljublje i vlastita korist. Čovjek je u svijetu kao stranac, kao da ne pripada čovječanstvu. Papa posebno ukazuje na nemar prema siromasima, gladnima, nevoljnima, useljenicima, onima koji su prepušteni samima sebi. Naciona-

lizam se vraća, pojavljuje se terorizam, ratovi ne prestaju.

Politika je ponekad vrlo čudna, prevladava politički interes i računica. Zato Sveti Otac preporučuje „politiku ljubavi“, to jest okrenutost drugim narodima, napose nerazvijenima. Smatra da je potrebno u prvi plan staviti opću društvenost, ili, kako se on sam izrazio, „socijalnu ljubav i prijateljstvo“.

Dok je pisao ovu encikliku, pojavila se pandemija koronavirusa koja se proširila po cijelome svijetu. Došlo je do izražaja neobično ponašanje ljudi, teško se pridržavaju zaštitnih mjera. I u tome se vidi pojava individualizma i ravnodušnosti, gleda se sebe, a za bolesne se ne mari. Dakle, ni u općoj opasnosti nema društvenog ponašanja.

Papa Franjo u enciklici podsjeća ljude: Bog je Stvoritelj ljudi, brine se za njih. Ujedno zahtijeva da se i oni brinu jedni za druge, kao za svo-

ju braću i sestre. Često se govori o bratstvu kao nekoj društvenoj vrijednosti, ali ona je više samo neka želja. Stoga enciklika naglašava: sadašnje stanje može prevladati istinska ljubav. Na to nas podsjeća i Isus: „Ljubi bližnjega kao samoga sebe!“

Papa Franjo naširoko je razložio pojedine vidike ljubavi i bratstva. Ipak se na kraju obratio Trojedinom Bogu da svojom svemoći preporodi svijet, narode i cijelo čovječanstvo. Evo samo nekoliko zaziva: „Gospodine i Oče ljudskog roda, Ti koji si stvorio sve ljude s jednakim dostojanstvom, ulij u naša srca duh bratstva... Potakni nas da gradimo zdravija društva i svijet dostojan čovjeka... Bože naš, Trojstvo ljubavi, iz dubine zajedništva svoga božanskog života, izlij na nas rijeku bratske ljubavi... Daj nama, kršćanima, da živimo evanđelje i prepoznamo Krista u svakom čovjeku!“

Ljudi su međusobno braća jer je Krist brat svih ljudi

Tijekom povijesti Crkve Bog govori – ponajprije po riječi Božjoj – a potom po svetim ljudima koji uvijek privlače. Zato želimo razmatrati o liku i djelovanju časnog sluga Božjega Vendelina Vošnjaka. O njemu su ostala svjedočanstva njegovih suvremenika, ali i brojna njegova pisana ostavština. Sluga Božji posebno nam govori po svojim okružnicama koje je kao provincijal upućivao franjevačkoj braći. Kao svećenik je Božjem narodu propovijedao, što nam je ostalo sačuvano jer je osobno zapisivao što je naviještao. Kao duhovnik redovnika i redovnica ostavio nam je zapisane svoje duhovne nagovore. Tako nam je sačuvana njegova duhovna poruka koju možemo čitati, proučavati, razmatrati.

Kao što se papa Franjo za svoju encikliku „Fratelli tutti“ nadahnuo svetim Franjom Asiškim, i otac Vendelin je slično činio. Ipak je Gospodin Isus njegov prvi uzor u svetom evanđelju.

Svoj je franjevački život oblikovao po spisima i životopisima svetoga Franje; na njega se često poziva i njega u svojim spisima citira. Od duhovnih pisaca najviše se služio riječima i primjerima franjevačkih svetaca. Spomenimo da je bio dobar poznavalac nauka i duha drevnih crkvenih otaca, npr. svetog Ivana Zlatoustog. Vjerno prenosi što usvaja od drugih, bilo duhovno bilo prepričano. Njemu je liturgija susret s Bogom, ali i po liturgijskim tekstovima duhovno se hrani i nadahnjuje.

Možemo posebno napomenuti da je otac Vendelin bio čovjek vjere. Njeguje živi odnos s Bogom i svoju posebnu pozornost usmjeruje na Božju prisutnost, a u svemu što proživljava prepoznaje Božju providnost. Kao franjevcu život po evanđelju mu je prvo pravilo iz kojeg upoznaje Isusa Krista i njemu se suobličuje. Otvoren je Duhu Svetome pa se svakoga dana njemu u molitvi obraća (sačuvana je jedna mo-

litva Duhu Svetome) da ga uči duhovnosti. Svoju vjeru odjelotvoruje ljubavlju prema Bogu i prema bližnjemu.

Sluga Božji iz vjere govori o čovjeku koji je najčasnije Božje stvorenje. Čovjek je stvoren iz Božje ljubavi pa se samo u njoj može pronaći smisao njegova života. Stoga čovjek Bogu mora zahvaljivati za dar života, a i za sve ostale darove koje posjeduje.

Božja Ljubav potvrđuje se ljubavlju prema bližnjima, jer Gospodin govori: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“. U jednom svom nastupu o Vendelinu pita prisutne vjernike: „Zar ste zaboravili da smo svi braća i sestre u Kristu? Da, Isus Krist je brat svih nas, on je naša glava, a mi njegovi udovi. Zato se i mi moramo uvijek i istinski ljubiti.“

Stoga otac Vendelin poziva kršćane da se uzajamno pomažu te brinu jedni o drugima. Poziva da prema bližnjima budemo poput evanđeoskog Samarijanca: iskazujemo brigu prema nevoljnicima, pomažemo kad drugi zaobilaze unesrećene. Moramo biti strpljivi, ljubazni i dobra srca prema bližnjima. Posebno poziva: „Ljubimo se međusobno, jer

ljubav koju iskazujemo bližnjima, prima dobri Bog!“ Kršćani moraju često zaviriti u svoje srce da provjere raste li ljubav, postoji li ljubav.

Sluzi Božjem teško pada pojava 19. stoljeća koju nazivaju liberalizam te nemar za pitanja kršćanske vjere, općenito religije. Iz tog razloga u svojim javnim nastupima upozorava na hladnoću kršćana prema Stvoritelju. Ljudi se sve više posvećuju sebi i Boga zapostavljaju. U svojim javnim nastupima upozorava na sve veće gašenje vjere. Nije dostatno priznati se vjernikom riječima, a ne živjeti praktičnim vjerničkim životom. Žali da u ljudima nema oduševljenja koje bi onda i druge privuklo. Zbog manjka vjere u svijetu pojavljuje se novo poganstvo, pa čak i bezboštvo. Zato je među narodima i ljudima sve više sukoba.

Sluga Božji to stanje želi zaustaviti, nastoji obnoviti vjeru te ljubav prema Bogu i bližnjima. Stoga poziva: „Kršćani, bez Krista nema života, ni sreće, ni zadovoljstva. Zato – natrag Kristu, jer on je svjetlo, istina i spasenje!“

Pogled na bolest u vrijeme pandemije koronavirusa

Bolest je ljudska zbilja. Otkad je na svijetu ljudi, bolest ih pogađa i otežava normalan život. Bolest je poremećaj različitih funkcija čovjekova bića, odnosno njegovih organa.

Medicina razlikuje vrste bolesti te ih razvrstava na: akutne i kronične, opće i lokalne, naslijeđene i stečene, zarazne i nezarazne. Najčešće se bolesti dijele po zahvaćanju pojedinih organa, npr. srca, krvotvornih organa, dišnih organa. A tu su i različite upale i tumori. Postoje i druge vrste bolesti koje pogađaju čovjeka. Mi ćemo samo neke spomenuti, a zadržat ćemo se na zaraznoj bolesti koja već dvije godine vlada svuda po svijetu, pa i u našoj domovini.

Stručan govor o bolesti prepustit ćemo liječnicima, a mi ćemo je ukratko razmotriti s kršćanskog stajališta.

Sveto pismo Starog i Novog zavjeta govori o bolestima: nekad ih gleda kao posljedicu grijeha, a nekad kao Božju kušnju. Za nas kršćane je važno kako Gospodin Isus gleda na bolesti: najprije ih doživljava kao nevolju ljudi, a potom uskače u pomoć bolesnicima, liječi ih tjelesno i duhovno. Time je pokazao da je ispravna čovjekova želja da bude zdrav. Isus ne objašnjava samu bolest, njezine uzroke i razloge, nego s bolesnicima suosjeća i s njima se solidarizira. Štoviše, po svom križu i uskrsnuću donosi ljudima vječno spasenje. Ustanovio je sakrament bolesničkog pomazanja: nad bolesnicima se moli i mazanjem ulja privodi ih ozdravljenju, barem duhovnom. To Crkva nastavlja sve do danas.

U povijesti Crkve dogodile su se mnoge epidemije, poput gube, kuge,

kolere, velikih boginja, gripe, a danas vlada pandemija koronavirusa. Mnogi su sveci posluživali okužene ljude, a neki su i podlegli tim bolestima, poput svetog Alojzija Gonzage. Neki su ozdravili kao sveti Bernardin Sijenski, sveti Roko Montpejerski i drugi. Bolesnici se utječu njihovom zagovoru moleći zdravlje, najčešće svetom Roku i svetom Alojziju.

U svim tim epidemijama ljudi su tražili ozdravljenje. Od 18. stoljeća otkrivaju se posebna cjepiva koja mogu pomoći ozdravljenju ili zaštititi od oz-


biljnog oboljenja. I danas su stručnjaci otkrili cjepiva koja štite od težih oboljenja. Crkva smatra da se kršćani mogu poslužiti cjepivima kako bi se zaštitili od ove pandemije, ali i kako bi druge zaštitili. Papa Franjo smatra da je cijepljenje izraz „ljubavi prema bližnjemu“ pa ga preporučuje.

I naš sluga Božji Vendelin je iskusio različite bolesti, a preživio je zarazni trbušni tifus. On je sve svoje bolesti proživljavao u vjeri pa ćemo se i mi nadahnuti njegovim primjerom i uteći se njegovom zagovoru.

ZNAČENJE BOLESTI

*„Bolest je katkada najveća pokora.
Dok druge vrijede kao srebro, ova vrijedi kao zlato.
Dolazi od samoga Boga.
Određena je njegovom providnošću...
Kako silno djeluje.
Ona pogađa čovjeka sve do u dubinu duše.“*

a. Vendelin



Ozeblina kao najava teških bolesti o. Vendelina

U našem glasilu dugi niz godina promatrali smo život i djelovanje te duhovnost časnog sluga Božjega Vendelina Vošnjaka. Budući da već dvije godine čovječanstvo trpi od zarazne bolesti koju nazivaju COVID-19, odlučili smo posvetiti veću pozornost bolestima koje je on u životu proživljavao.

Poznavatelji života fra Vendelina govore da je njegovo zdravlje bilo vrlo krhko od djetinjstva. Snalazile su ga razne boljetice u mladenaštvu, a u kasnijim godinama i vrlo ozbiljne bolesti.

Kao mladi franjevac na studiju u Pečuhu (1879. – 1882.) obolio je od ozeblina zbog kojih je trpio cijeloga života. Danas se ljudi bolje i toplije

odijevaju, pa gotovo nemaju iskustvo ozeblina. Stoga ćemo pokušati objasniti što su ozeblina.

Medicina definira ozeblina kao promjene na koži zbog poremećaja funkcija krvnih žila koje se teško prilagođavaju na vanjsku temperaturu. Najčešće pogađaju prste ruku i nogu, ali mogu zahvatiti potkoljenice i unutrašnju stranu bedara. Pokazuju se u obliku plavkasto-crvenkastih pojava na koži koje često peku i svrbe; mogu se pojaviti i kao mjehurići. Preporučuje se izbjegavanje hladnoća te naglih promjena boravka.

Oboljenje od ozeblina iznenadilo je fra Vendelina, teško se nosio s njima. U ona vremena uglavnom su se

nosile sandale s čarapama pa se znalo drhtati od hladnoće. O odjeći su tada franjevci morali sami brinuti. Tako je i on zamolio svoju obitelj da mu pošalju topliju odjeću, napose vunene čarape. Iz svega navedenog vidimo kako se borio s ozeblinama.

U kasnijim godinama su mu zimi ozeblina stvarale poteškoće pa je znao govoriti da kod služenja svete mise ne osjeća da u rukama drži kalež. S go-

dinama, kada je protok krvi u žilama sporiji, znao je i ozbiljnije trpjeti. No, on se na to stanje nije žalio, nego ga je prikazivao kao žrtvu dobrome Bogu.

Pojava ozeblina na njegovu tijelu kao da je najavila da će doći i ozbiljnije bolesti, što se i dogodilo. Mi ćemo detaljnije o njima govoriti te pokazati kako se on, kao čovjek i kršćanin, s njima nosio. Još bolje, kako im je davao vjernički smisao i kako ih je podnosio.

PONAŠANJE U BOLESTI

„Ne tužim se, već zahvaljujem Bogu.

Tu očinsku desnicu treba poljubiti

i onda kad je On diže da nas njome udara.

Jedno samo želim i to jedno molim:

da moja bolest ne prouzroči bližnjima bilo kakvu štetu,

već da donese što veće probitke meni

i vama koji ste sa mnom dijelili boli...”

o. Vendelin



O. Vendelin prebolio trbušni tifus

U četrdesetim godinama života fra Vendelin Vošnjak obavljao je službu provincijalnog ministra. Unatoč nekim bolestima, poput ozeblina, predano je vršio svoju službu: obilazio je pojedine samostane te provodio franjevačku obnovu. No, onda je, 1904. godine, dobio infekciju, takozvani trbušni tifus. S njime se dugo borio, gotovo godinu dana.

U naše vrijeme ljudi rijetko obolevaju od infekcije trbušnog tifusa, iako se salmonela povremeno pojavi zbog neke nezdrave hrane. Da bismo razumjeli poteškoće koje je fra Vendelin proživljavao kad se zarazio trbušnim tifusom, ukratko ćemo razmotriti o čemu se radi.

Trbušni tifus (lat. typhus abdominalis) je infektivna bolest koju uzrokuju salmonelle, to jest bakterije koje izazivaju crijevne bolesti i zaraze koje mogu prijeći i na druge ljude (organe). Simptomi koji se pojavljuju su: visoka temperatura, glavobolja, zamućen vid, nesаница i drugo. Liječenje podrazumijeva dijetu te uzimanje antibiotika. Bolest može potrajati duže vrijeme, čak i koji mjesec.

Ne znamo izvor infekcije trbušnog tifusa, niti su nam poznati simptomi koje je fra Vendelin prvotno osjetio. Svjedoci nam kazuju samo o načinu kako se on nosio s infekcijom.

Jedno je vrijeme proveo na liječenju u bolnici, a potom je u Austriji, u

okolici Graza nastavio liječenje u gorskoj klimi. On sam je rekao: „Gorski krajevi prirodno su lječilište za mnoge bolesti, a krasan šumski zrak čovjeka preporuča“.

I kad je izgledalo da je ozdravio, bolest se povratila te su ga ostavile tjelesne i duševne snage. Zbog toga je svoje poslove ponovno morao odgađati, pa i generalne vizitacije drugih franjevačkih provincija. Posljedice dugotrajne bolesti pokazale su se i na van: kosa mu je opala, te kao da je izmijenio svoj prijašnji izgled.

Dugo je bio prikovan uz krevet te je uzimao lijekove kako bi mu se posve povratilo zdravlje.

Fra Vendelin je za svoju bolest govorio da je ona zapravo izraz volje Svevišnjega. Stoga ju je strpljivo podnosio, posve predan u Božje ruke. Oporavak je dugo trajao, jedva je dočekao da kao provincijal pohodi braću po drugim samostanima. Nakon izlječenja posvetio se svim obvezama svoga franjevačkog i svećeničkog poziva i poslanja.

STRPLJIVOST U BOLESTI

„U bolesti nam se pruža tisuću prilika da strpljivošću učvrstimo svoju krepost i steknemo dragocjene zasluge.

Teško je biti strpljiv kada pritisnu bolovi.

Junački je čin kad se čovjek posve preda Božjoj providnosti...

Strpljivost je u bolesti izvanredno korisna krepost

jer uz duhovna dobra pribavlja čovjeku i tjelesno dobro.“

a. Vendelin

Posljednje godine života o. Vendelina

Fra Vendelin Vošnjak kroz niz je godina franjevačkog života stekao povjerenje braće i ugled u Crkvi. Premda je bio šezdesetogodišnjak po četvrti je put izabran za provincijala u trogodištu 1924. – 1927. Njegovo iskustvo je bilo potrebno nakon Prvog svjetskog rata. Naime, zajednica se smanjila zbog pogibije braće u ratu, prelaska u svjetovni kler ili vraćanja u svjetovni stalež. U službi provincijala braći pruža primjer franjevačkog života, ohrabruje na ustrajnost u pozivu te promiče pastoral zvanja kako bi se zajednica pomladila i postupno povećavala.

Po isteku provincijalne službe, od 1927. godine, u Zagrebu vrši službu odgojitelja, ispovijeda biskupijske bogoslove te Božji narod u crkvi svetog Franje. Upravo te godine doživljava akutnu upalu slijepog crijeva pa je hitno podvrgnut operacijskom zahvatu. Brzo se oporavio te nastavio obavljati svoje prijašnje službe.

Od 1930. godine vrši službu gvardijana na Trsatu i čuvara svetišta Gospe Trsatske. U novoj sredini javljaju se kod oca Vendelina nove bolesti; ponajprije povišen šećer u krvi, a potom i nepoznata bolest koja mu je prouzročila naglo mršavljenje i sve veću slabost. Osobno se nije žalio da ga nešto boli, ali su braća zapazila da proživljava teške bolove.

Glas o njegovu zdravstvenom stanju se širio među braćom. Posjetio ga je provincijal, otac Teofil Harapin, koji je odmah odlučio da ga se preveze u Zagreb na specijalistički pregled. Liječnici su ga u veljači 1933. godine pregledali i ustanovili tumor na želucu pa su predložili operaciju. Metastaza se proširila, te se nije moglo ništa više učiniti. Stoga su ga otpustili iz bolnice i uputili na samostansku zdravstvenu njegu.

Posljednji mjesec života (veljača i ožujak) provodi u samostanu svetoga Franje na Kaptolu. Bolest se proširila, te

je onemoćao pa je sve vrijeme proveo u krevetu. Braća su ga s posebnom pažnjom dvorila, nastojeći mu olakšati boli koje je proživljavao. Volio je da braća uz njega naglas mole Časoslov koji je on pozorno pratio i u sebi molio.

Bivao je sve nemoćniji; primio je sakramente umirućih te je sve češće tonuo u nesvijest. U subotu 18. ožujka nastupila je agonija. Braća su ga okružila i molila molitve umirućih. Oko 16 sati je preminuo u Gospodinu. Braća su govorila: „Smrt oca Vendelina bila je tiha kao i njegov život!“

Tijelo preminulog oca Vendelina bilo je izloženo u kapelici i crkvi svetog Franje pa su vjernici dolazili uz njegov odar te su za njega molili. Sprovod je

bio 20. ožujka, a od Kaptola do Mirogoja odvijao se hod s njegovim tijelom. Sahranjen je u franjevačkoj grobnici.

Vladalo je uvjerenje da je otac Vendelin kreposno i sveto živio pa je za njega pokrenut postupak za proglašenje blaženim 1963. godine. Završen je 2000. godine Dekretom o krepostima pape svetog Ivana Pavla II.

Njegovi se posmrtni ostaci nalaze u crkvi svetog Franje u Zagrebu. Mnogi su vjernici dolazili na njegov grob i tamo molili, sve do potresa koji je zatvorio crkvu za posjetitelje. Nadamo se da ćemo nakon obnove crkve moći ponovo dolaziti na njegov grob. Međutim, i dalje nam ostaje mogućnost da molimo njegov zagovor i za njegovo proglašenje blaženim.

BOG JE CILJ ČOVJEKOVA ŽIVOTA

„Gledati i ljubiti Boga, slaviti ga i posjedovati, posjedovati ga i uživati, to je moje naslijeđe, moj interes, moje zanimanje, moj mir, moja kruna, moja naknada, moja slava. To je krajnji cilj mog života; to je sve moje za navijeke. Oh, kako je tamo sve beskrajno, to je život! O nebo, kako li si lijepo, zaista si beskrajno!“

o. Vendelin

FRANJEVAČKI POGLED NA BOLEST

S ocem Vendelinom razmišljamo o bolesti, s njime dijelimo iskustva bolesti. On je, naime, proživio nekoliko različitih bolesti: ozeblina, trbušni tifus, upalu slijepog crijeva, tumor na želucu. Na temelju svoga iskustva, on nam govori o bolesti općenito, ali i nastoji objasniti i dati im smisao.

Svojoj franjevačkoj braći je u srpnju 1905. godine uputio okružnicu pod naslovom „Admirabilis Deus – Divni Bog“ u kojoj je obradio misterij trpljenja, a napose bolesti koje je osobno proživio.

Otac Vendelin, razmišljajući o bolesti, ne zadržava se samo na udjelu čovjeka koji boluje, nego naglašava da ona dolazi s Božjim znanjem. U bolestima on vidi djelovanje Božje

providnosti. Štoviše, i ona je izraz dobrote i Božje ljubavi. Kada Bog dopušta bolest, to znači da će ona čovjeku koristiti na duhovnoj razini. On vjeruje da Bog neće napustiti čovjeka, nego ga prati i pomaže mu da se s time nosi. On, zapravo, u bolesti otkriva Božju ljubav koja usavršava cijeli čovjekov život.

Otac Vendelin posebno promatra Isusa Krista koji podnosi patnju na križu, ali za cilj ima uskrsnuće koje će biti, zapravo, pobjeda nad patnjom i smrću. Tako ljudima priskrbljuje život vječni i dioništvo u Božjoj slavi. Zato on s radošću prihvaća sve nevolje, jer u njima otkriva Božje prste.

Nevoljama pristupa sa strpljivošću jer vjeruje da je u tome na djelu Božja providnost. Upravo se u bo-

lesti razvija krepost strpljivosti koja napose doprinosi kršćanskoj savršenosti. Strpljivost ima dvojako značenje: razvija svetost i jača tijelo koje onda pospješuje zdravlje. Iz kreposti strpljivosti otac Vendelin može Bogu zahvaljivati na trpljenju koje je smatrao Božjim darom.

U okružnici ističe da mu je bolest donosila teškoću jer ga je udaljavala od braće i opterećivala braću koja su se brinula o njemu. Ujedno su umje-

sto njega morali obavljati poslove koji su inače na njega spadali.

Tješio se riječima svetoga Franje: „Ako koji brat oboli, ostala ga braća moraju posluživati kako bi htjela da se njihov poslužuje“ (PPr 6,9). Zato se osobno skrbio o bolesnoj braći i poticao ostale da predano dvore bolesnike.

Od sluge Božjega Vendelina i mi možemo učiti strpljivo podnositi bolesti i ostale nevolje, te ih bratskom ljubavlju dijeliti s bolesnom braćom.

„Kršćani, bez Krista nema života, ni sreće, ni zadovoljstva. Zato – natrag Kristu, jer on je svjetlo, istina i spasenje!“

o. Vendelin

Bolest je zasjenila susret

Jedne srpanjske subote oko franjevačkog samostana i crkve u Vukovaru okupilo se mnoštvo ljudi kako bi dočekali franjevačkog poglavara oca Vendelina Vošnjaka. Djeca trčkaražu oko crkve, odrasli razgovaraju, a nešto starijih pobožnih žena u crkvi je molilo. Svi pogledavaju na cestu iz smjera Iloka hoće li se pojaviti kola s uglednim gostom.

Iza zavoja pojave se kola, djeca potrčāše prema njima jer su ona prva koja hoće vidjeti gospodina kojeg se čeka. Kola skrenuše prema samostanskom dvorištu, teško se probijajući, jer djeca pretrčavaju s jedne na drugu stranu da ga bolje vide. Odjednom neki dječak uzviknu: „Pa on izgleda kao naši fratri! Ja sam pomislio da će se obući u crvenilo kao biskup iz Đakova!“ Jedna djevojčica dobaci: „Zar ti ne znaš da su franjevci po odjeći svi isti?“ Udoše kola u dvorište, a domaći franjevci potrčāše da pozdrave svoga poglavara. Neki ga prvi puta vidješe. Otac provincijal siđe s kola, a braća se s njime izljube na franjevački način, uzmu prtljagu i ponesu je u samostan. Okupljeni puk mu zapljeska, a neki mu pristupe i poljube

ruku. Djeca ga opkole i u njega pogledavaju te svoja zapažanja kazuju jedni drugima. Nestašni Joza dobaci: „Nekako je slabašan, mršaviji je nego naši patri!“

Provincijal se osmjehivao svima prisutnima i srdačno im odzdravljao. Podoše u crkvu gdje će se obaviti službeni početak vizitacije. Duga crkva se brzo ispunila. Na ulaznim vratima pojavi se veliki križ iza kojega su stupali domaći franjevci te njihov provincijal. Povorka se kretala prema glavnom oltaru uz svirku orgulja.

Na ambon stupi gvardijan, otac Mirko, te pozdravi svoga poglavara: „Mnogopostovani i dragi oče! Naše Vas bratstvo od srca pozdravlja, raduje se Vašem pohodu. Evo, nama se pridružilo mnoštvo vjernika. Svi ćemo se s Vama viđati u ovih nekoliko dana u našoj velebnoj crkvi.“

Otac provincijal započne molitvu da do bri Bog blagoslovi ovaj njegov pohod kako bi braća franjevci vjernije živjela svoj poziv i poslanje u Vukovaru. Nad okupljenima je izrekao svečani blagoslov te im obećao susrete sljedećih dana. Prisutni su se razila-

zili te izricali svoje dojmove. Spominjali su njegovu skromnost i neku posebnu pobožnost i sabranost.

Nedjeljom se služi nekoliko misa u vukovarskoj crkvi svetih Filipa i Jakova. Glavna je misa poldanica koju će predvoditi otac provincijal. Najviše je vjernika došlo upravo na tu misu. Misa se služi na latinskom jeziku, ali će se čitati evanđelje te propovijedati na hrvatskom. Prisutni su očekivali lijepu propovijed. Toga dana evanđelje je bilo poziv: „Ljubi Gospodina Boga svojega... i svoga blišnjega kao samoga sebe!“ Otac provincijal je prisutne pozvao da zapovijed Božju o ljubavi svakog dana ispunjavaju. Naglasio je: „Kršćani se prepoznaju upravo po ljubavi. Odlučimo se, stoga, za ljubav, napose da ljubav iskazujemo jedni drugima.“

Nakon svete mise u sakristiji se otac provincijal požalio da se ne osjeća dobro, da ga drži neka mučnina i nelagoda u želucu. Odmah se povukao u sobu, nije došao ni na ručak.

Kako je na misi bio samostanski liječnik, doktor Holcer, prišao je ocu gvardijanu te ga upozorio da se nešto događa s ocem provincijalom: bio je blijed i sporo se kretao. Doktor je potom pregledao oca Vendelina i odmah ustanovio da se radi o trbušnom tifusu.

Preporučio mu je da ne izlazi iz sobe jer je ta bolest zarazna. Za hranu je odredio kruh prepečenac i čaj od kamilice. Tako se povukao od javnosti, što je vjernike rastužilo, te se javno u crkvi molilo za njegovo ozdravljenje.

Brat Janko, brižni samostanski kuhar, odlučio se posjetiti provincijala. Skuhao je prežganu juhu i ispekao domaću lepinju. „Dragi oče, malo sam pojačao hranu. Malo jedite i odmarajte, pa će bolest proći!“ To je potvrdio i doktor Holcer: „Oče, nešto je bolje, možete se prošetati samostanskim vrtom. Sjedite na klupu i promatrajte Dunav kako teče.“

Jednoga se dana otac Vendelin obukao i zaputio u šetnju. Udisao je zrak s Dunava i uživao na toplom suncu. Odjednom se neka djeca nađu pred njim: „Patere, jeste li ozdravili? Moja baka za Vas izmoli dnevno po nekoliko krunica! Ja ću joj reći da ste prizdravili!“ Nasmijao se bolesnik, te pozdravio baku i zahvalio na molitvama.

Prošlo je desetak dana bolesti pa je liječnik predložio da pođe u Zagreb i ondje nastavi liječenje. Odvezli su ga na vlak, a pratio ga je tajnik, brat Teofil. Bolest je teško prolazila pa je liječenje nastavio još jedno vrijeme.

U sjećanju mu je bila obveza da se vrati u Vukovar i obavi vizitaciju koju nije stvarno ni započeo.

DAVOR SIGETIĆ



Spomendan sluge Božjeg Vendelina 2021. godine

Potres u Zagrebu 2020. godine onesposobio je crkvu svetog Franje za okupljanje Božjeg naroda. Zbog toga nismo mogli slaviti spomendan časnog sluge Božjeg Vendelina 18. ožujka 2021. godine u crkvi u kojoj se nalazi njegov grob. Ipak, nismo propustili komemoraciju koju godinama slavimo. Tražili smo mjesto i način slavlja u ovim teškim okolnostima.

Prisjetili smo se toga dana i potresa 1880. godine kada je crkva svetog Franje bila srušena. Franjevci se nisu obeshrabrili nego su crkvu nanovo izgradili te 1902. godine posvetili. Izgled se crkve izmijenio, ali se nastavilo slaviti redovito bogoslužje. Malo poslije potresa otac Vendelin je namješten u samostan svetog Franje u kojem je vršio službu gvardijana (1885. – 1889.). Osobno je sudjelovao u obnovi samostana i gradnji crkve svetog Franje.

U toj novoj crkvi 1972. godine smješten je njegov grob, nakon što je pokrenut postupak za njegovo proglašenje blaženim. Godinama smo dolazili da se na njegovu grobu pomolimo i uteknemo njegovu zagovoru. Potom nas je potres onemogućio da pohađamo njegov grob i da na njemu pobožno molimo. Zato smo tražili novo mjesto gdje bismo komemorirali njegov spomendan.

Vendelinovo u crkvi u Sigetu

Nakon potresa, mnoge stvari iz crkve i samostana svetog Franje s Kaptola prenesene su u samostan i crkvu u Sigetu. Čak se jedno vrijeme slavila i euharistija za vjernike koji su se okupljali u crkvi svetog Franje, pa se nije prekinulo zajedništvo tih vjernika.

U crkvi Svetog Križa već se nekoliko godina održavalo Vendelinovo 18. ožujka. U njoj se nalazi i slika Sluge

Božjega. To nas je ponukalo da spomendan proslavimo malo svečanije baš u sigetskoj crkvi.

Euharistijsko slavlje je predvodio provincijal fra Milan Krišto uz koncelebraciju nekoliko franjevaca. U propovijedi se otac provincijal prisjetio potresa iz vremena oca Vendelina te ga povezao s ovovremenim. Spomenuo je kako je Sluga Božji u crkvi svetog Franje ispovijedao i propovijedao. U molitvi vjernika se molilo za proglašenje blaženim te se uteklo njegovu zagovoru u ovovremenim nezgodama potresa i pandemije.

Vendelinovo u kazalištu „Komedija“

Braća franjevci s Kaptola već neko vrijeme slave svete mise nedjeljom u

kazalištu „Komedija“. Ono je vlasništvo kaptolskog samostana, na koje dolaze štovatelji svetog Franje. U nedjelju 21. ožujka 2021. godine podsjetili su vjernike da se 18. ožujka obilježi spomendan sluge Božjeg Vendelina. Zajednički se molilo za njegovo proglašenje blaženim te da se crkva obnovi, kao i da se ponovno nađu uz grob Sluge Božjega. Prisutnima se podijelilo glasilo „Vendelin“ u kojem mogu saznati nešto novo o Božjem ugodniku.

Nameće nam se pitanje: kada ćemo se vratiti u crkvu svetog Franje? Trenutno nemamo odgovora, no ostaje nam moliti da Bog po zagovoru sluge Božjega Vendelina blagoslovi započete radove na obnovi crkve i da se opet mogemo moliti na njegovu grobu.



Obnova crkve svetog Franje nakon potresa

18. ožujka 2020. godine proslavili smo spomendan časnog sluga Božjega Vendelina Vošnjaka. Sudionici su posebno molili njegov zagovor za prestanak pandemije koronavirusa, koja je unijela nesigurnost i strah u svakidašnji život ljudi.

Narod kaže da zlo ne dolazi samo i da mu se pridruži još jedno. To se obistinilo 22. ožujka 2020. godine. Naime, u rano jutro toga dana grad Zagreb je pogodio veliki potres zbog kojega su stradali crkva i samostan svetoga Franje na Kaptolu. Potres je probudio franjevce koji su doživjeli rušenje samostana, a kasnije su vidjeli posljedice potresa i na crkvi.

Samostan nije više bio za stanovanje pa su se franjevci preselili u druge samostane. Brzo su shvatili da treba pristupiti čišćenju ruševina te prenijeti

inventar na sigurnija mjesta. Samostan posjeduje mnoge sakralne i kulturne vrijednosti koje se moraju čuvati. Uz pomoć Hrvatske vojske u nekoliko dana su se prevezile stvari u samostan u Sigetu. Gvardijan, fra Robert Perišić, je stvari smjestio u prostore samostana i crkve, uskladištio ih je i s vremenom popisao.

S vremenom se razgledalo stanje crkve i samostana uz pomoć stručnjaka, dio po dio. Najprije se izvidilo stanje tornja crkve i utvrdilo da ga se treba učvrstiti te da ga se ne treba rušiti. Strop crkve se jednim dijelom urušio pa mu se mora posebno pristupiti jer je mnogo napuknutih dijelova. Vitraji, koje je izradio poznati slikar Ivo Dulčić, nisu stradali.

Sa zadovoljstvom se moglo ustanoviti da su neke vrijednosti crkve i samo-

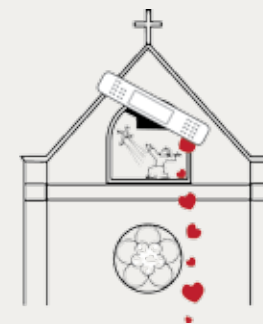
stana ostale neoštećene. Tako freska „Sveti Franjo propovijeda pticama“, djelo Ise Kršnjavog, nema nikakvih oštećenja. Neoštećena je i kapela svetog Franje na ulazu u samostan koja čuva uspomenu na pohod svetog Franje Zagrebu. Na ulazu u crkvu nalazi se grob časnog sluga Božjega Vendelina koji nije doživio nikakva napuknuća, kao ni spilja Gospe Lurdske koju je blagoslovio Sluga Božji kao provincijal.

Sa žalošću se ustanovilo kako je samostan jako oštećen, mnogi su zidovi popucali ili se urušili. Potkrovlje i krovište se nagnulo, južni dio samostana je pomaknut pa će trebati na njemu izvesti velike zahvate.

Možemo s radošću reći da je obnova crkve svetog Franje započela. Dobila se financijska pomoć Ministarstva

kulture Republike Hrvatske, a pomalo svoje darove daju i vjernici koji su rado dolazili u crkvu svetog Franje na bogoslužje. Stručnjaci predlažu da se izradi studija i istraživanja pojedinih dijelova crkve jer se otkrilo da su ispod crkve nekoć već postojali objekti, poput stare crkve i groblja. Dakle, mnogo je posla na obnovi ovih franjevačkih zdanja.

U obnovi crkve svetog Franje i samostana nakon potresa 1880. godine sudjelovao je kao gvardijan i naš sluga Božji Vendelin. Ovaj novi potres je uzdrmao i njegov grob u crkvi u kojoj je često slavio svetu misu i ispovijedao te molio i obavljao s narodom različite pobožnosti. Zato u njegov časni zagovor stavljamo i obnovu crkve i samostana nakon posljednjeg potresa kojeg smo i mi doživjeli.



Iso Kršnjavi i franjevci

Zbog pandemije nismo mogli obilježiti 100. obljetnicu freske „Sveti Franjo propovijeda pticama“ koju Franjo propovijeda pticama“ koju je u crkvi svetog Franje u Zagrebu naslikao Izidor Iso Kršnjavi. Stoga se sa zakašnjenjem prisjećamo ovog hrvatskog velikana i njegova djela.

Ukratko ćemo ga predstaviti kako bismo mogli jasnije prikazati i njegov odnos s franjevcima i svetim Franjom. Rođen je 1845. godine u Našicama, a preminuo je u Zagrebu 1927. godine. Što je sve bio i činio sažeto je izrekao hrvatski slikar Ljubo Babić: „Aktivnost je Izidora Kršnjavoga toliko da je lakše reći što nije bio nego što je bio. Bio je slikar i profesor, povjesničar i pravnik, organizator i inicijator, književnik i esejist, pisac romana, stručnih napisa, novinar, tumač i prevodilac Dantea, sabirač pučkog umijeća...“ Mi dodajemo da je bio političar i prosvjetni djelatnik zbog čega je bio kritiziran. On se sam obranio: „Kršnjavi nije tražio ništa drugo doli opće dobro svoga naroda...“ U ovom našem prikazu mi ćemo se zaustaviti na njegovu odnosu prema franjevcima i svetom Franji Asiškome.

Život u bliskosti s franjevcima

Izidor Kršnjavi je cijelog života bio povezan s franjevcima. U rodnim Našicama s njima se družio, od njih je učio katolički katekizam. Školu je pohađao u Požegi gdje su mu franjevci bili nastavnici. Nakon smrti oca jedno je vrijeme boravio u franjevačkom samostanu u Požegi.

Visoko školovanje je nastavio u Zagrebu, Beču i drugim europskim gradovima. Vrlo je zanimljivo da se često susretao s franjevcima pa je sam u svojoj autobiografiji spomenuo da su mu „franjevci bili velika simpatija“. Čini se da se rano upoznao u Zagrebu s kaptolskim franjevcima i da je s mnogima njegovao poznanstvo. Nakon što dugo nije slikao, u sedamdesetim godinama života, na poticaj svoje supruge, ponovo se posvećuje slikarstvu. U posljednjim godinama naslikao je nekoliko slika, na primjer Madona s djetetom, Raspeće i druge. Sačuvane su njegove skice koje je kasnije doradio.

Franjevci su mu ponudili da u svetištu crkve svetog Franje na Kaptolu naslika svetog Franju. Godine 1921. naslikao je fresku „Sveti

Franjo propovijeda pticama“. Dok je slikao, njegovo prijateljstvo s kaptolskim franjevcima je raslo. Ta slika je ostala neoštećena i nakon potresa 2020. godine. Nadamo se da će nakon obnove crkve biti obnovljena i ova slika Kršnjavoga.

Prolazeći Italijom susretao se Kršnjavi i s franjevcima. Tako mu se požalio jedan kako je neki pisac ružno prikazao svetog Franju. Kršnjavi mu je obećao da će on napisati lijep životopis svetog Franje. To je ostvario romanom u dva dijela: „Božji vitez“ (1925.) i „Božji sirotan“ (1926.). Oba su tiskana i mogu se naći u starim bibliotekama. Ovim djelom je pokazao dobro poznavanje svetog Franje i njegove duhovnosti.

Posebni odnosi s nekim franjevcima

Iso Kršnjavi je imao žive odnose s nekim franjevcima, izmjenjivali su pisma i prigodne čestitke, a povremeno su se i susretali. Za vrijeme slikanja u crkvi svetog Franje posebno se zbližio s tadašnjim gvardijanom, ocem Ivanom Frankovićem. On mu je na groblju održao posmrtno slovo te u grob stavio nešto zemlje iz klaustara samostana na Kaptolu.

Bliskost s Kršnjavim njegovao je i sluga Božji Vendelin Vošnjak. Sačuvana je njegova čestitka za 70. rođendan Ise Kršnjavog. U njoj izražava nezadovoljstvo kako su ga

novine prikazale prigodom njegova rođendana. Potom mu je izrazio svoje duboko poštovanje, poželio mu je vedrinu duha i neslomljivu energiju da još mnogo godina djeluje u javnom životu hrvatskog naroda. Dopisivao se s njime i monsijor Rafael Rodić, nadbiskup beogradski te mnogi drugi.



Nakon izlaska romana o svetom Franji provincijal, otac Mihael Troha, proglasio ga je počasnim franjevcem, takozvanim „konfratom – subratom“ franjevačkog reda. Tako je Iso Kršnjavi uza sve spomenute naslove završio život kao počasni franjevac.

MOLITVA U BOLESTI

Dobri Bože, od Tebe je svako dobro:
darovao si nam život o kojem se stalno brineš.
Često se u našem životu javljaju bolesti,
ona je tiha najava smrti.
I Tvoj sluga Vendelin je obolijevao,
vjerovao je da Tvoja providnost sve usmjerava na vječni život.
Po njegovu zagovoru osnaži nas i sve bolesnike
da se oporave i ponovno steknu zdravlje.
Daj da prolazeći kroz mnoge kušnje, postignemo život vječni.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Oče naš... Zdravo Marijo... Slava Ocu...

MOLITVA U VRIJEME PANDEMIJE

Svemogući Bože, Tebi je sve znano:
čovječanstvo boluje od zaraznog virusa,
zavladala je prava pandemija,
koju već dugo podnosimo.
Mnogi ljudi zbog nje trpe, a nekima se i život gasi.
I Tvoj sluga Vendelin bolovao je od zarazne bolesti,
i po Tvojim milosti je ozdravio.
Po njegovu zagovoru obdari nas dobrim lijekovima,
da nam se obnovi zdravlje,
te se radujemo životu kojim si nas obdario.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Oče naš... Zdravo Marijo... Slava Ocu...



MOLITVA ZA ZDRAVSTVENE DJELATNIKE

*Gospodine Isuse, Spasitelju naš,
Ti si za svog boravka među ljudima
mnogim bolesnicima povratio zdravlje.
Tijekom povijesti ljudima si slao liječnike
i druge zdravstvene poslužitelje.
I danas nam ih šalješ
da nam pomažu u ovoj epidemiji.
I sluga Tvoj Vendelin u bolesti
je više puta primao zdravstvene usluge,
te je ozdravljao uz njihovu pomoć.
Po njegovu zagovoru
blagoslovi zdravstvene usluge dobrih ljudi
kako bi pomagali bolesnicima.
Osnaži ih da ne klonu
dok se žrtvuju za bližnje,
te da ih ljudi cijene i za njih mole.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.
Oče naš... Zdravo Marijo... Slava Ocu...*

ČOVJEK JE STVOREN ZA BOGA

„O čovječe,
pozvan si da Boga gledaš
i da mu se klanjaš,
- ne kaljaj svoje duše
sa zemaljskim požudama;
nebeski život ima
biti baština tvoja.
Nebo je za čovjeka
i čovjek je za nebo;
stoga je Bog stvorio
najprije nebo, zatim zemlju,
a onda čovjeka.“

a. Vendelin

NEPRESTANA ZAHVALNOST BOGU

„O zahvali, zahvali Gospodinu, koji ti je uvijek poklanjao svoju naklonost,
ali zahvali mu svim srcem, svom toplinom svoje pobožnosti, svim žarom
svoje sinovske ljubavi, kao da zahvaljuješ na jednoj izvanrednoj dobroti
koju si dugo želio, za koju si dugo molio!“

a. Vendelin

VENDELINOVO

SPOMENDAN ČASNOG SLUGE BOŽJEG

VENDELINA VOŠNJAKA

Petak, 18. ožujka 2022.

MOLITVA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM

Sveti Oče,

po Gospodinu Isusu u Duhu Svetome
ti sve kršćane posvećuješ.

Sluga Tvoj Vendelin

svim je srcem težio za svetošću,

a Crkva je potvrdila da je ostvario

krepostan život na herojski način.

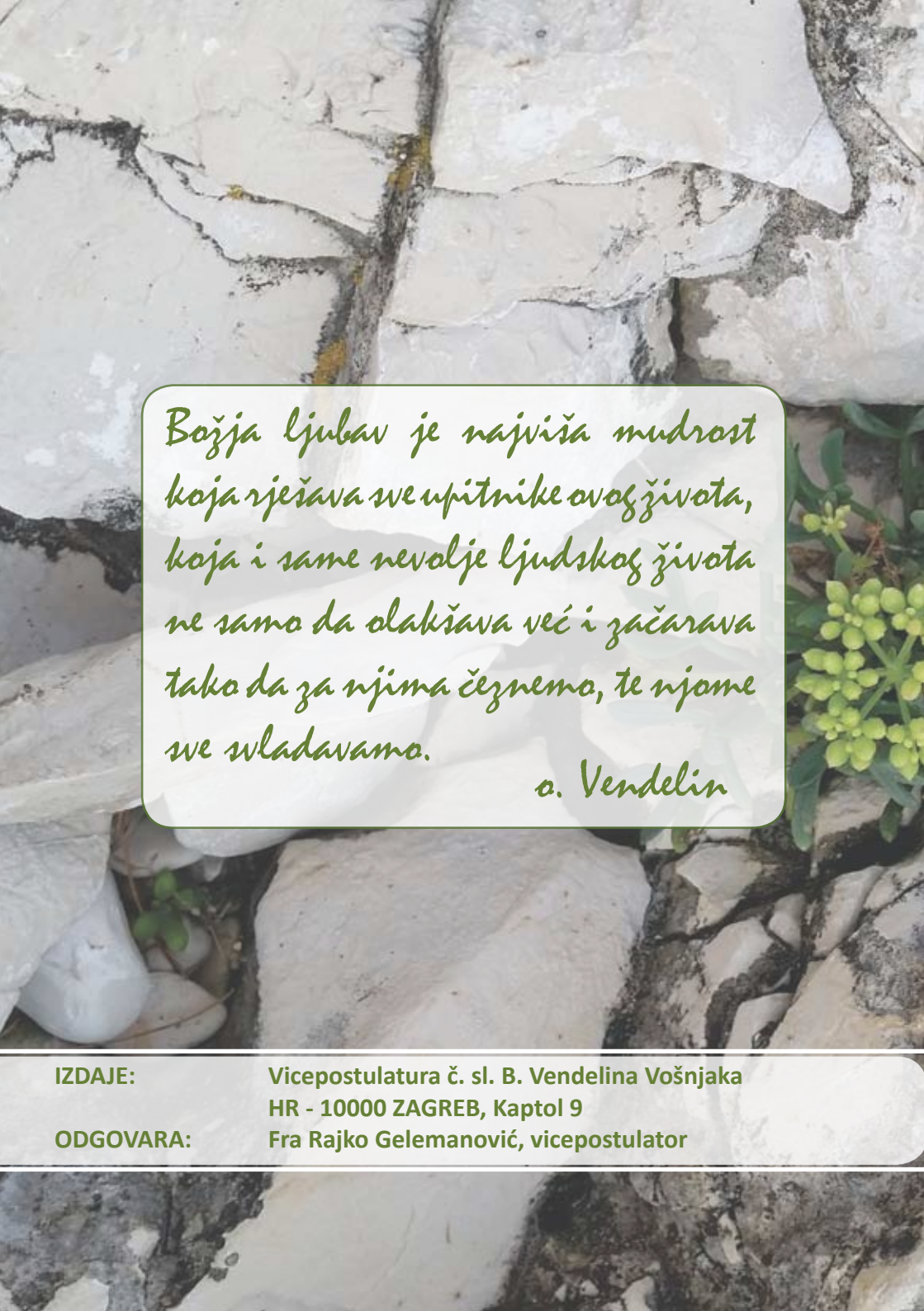
Obraduj nas njegovim proglašenjem blaženim,

i daj da nas zagovara

u različitim prilikama našega života.

Amen.

Oče naš... Zdravo Marijo... Slava Ocu...



*Božja ljubav je najviša mudrost
koja rješava sve upitnike ovog života,
koja i same nevolje ljudskog života
ne samo da olakšava već i začarava
tako da za njima čeznemo, te njome
sve vladavamo.*

a. Vendelin

IZDAJE:

**Vicepostulatura č. sl. B. Vendelina Vošnjaka
HR - 10000 ZAGREB, Kaptol 9**

ODGOVARA:

Fra Rajko Gelemanović, vicepostulator